

odvolací soud pochybil, neřešiv případ s hlediska názoru vysloveného nejvyšším soudem v řečeném plenárním rozhodnutí. Tomu by tak bylo jen, kdyby řešení sporu s tohoto hlediska mohlo mít pro žalovanou úspěch. V tom, že tomu tak, vrcholí veškeré vývody uplatňované žalovanou v dovolání. Jest proto zkoumati, zda jsou správné tyto vývody. Z toho, že žalobkyně mlčela na dopis spolku na ochranu věřitelů ze dne 3. května 1929, — o němž není ani dokázáno, že jej obdržela — nebylo by lze vyvozovati souhlas žalobkyně, ana již dopisem ze dne 6. února 1929 prohlásila spolku, že ji bude zastupovati ve vyrovnání Adolf B. Zbývají tedy pro řešení otázky jen okolnosti zjištěné nižšími soudy, že totiž žalovaná obdržela od Spolku na ochranu věřitelů dopis ze dne 3. května 1929, kterým jí sdělil, že ve vyrovnacím řízení zastupoval i žalobkyni, a upozorňoval ji, že jednotlivé vyrovnací částky jsou výhradně splatné u něho, a předložil k tomu účelu sedm složenek. Uváží-li se však, že podle zjištění nižších soudů zastupoval žalobkyni ve vyrovnacím řízení ve skutečnosti Adolf B., nikoliv spolek, nelze žalované přiznati, že se jí přihodilo při splnění první vyrovnací splátky omluvitelné nedopatření, zaplatila-li vzhledem k uvedenému připsu spolku první splátku vyrovnací kvoty dne 26. července 1929 tomuto spolku. Bylo na žalované, by se přesvědčila, má-li spolek ku přijetí splátek potřebnou zvláštní plnou moc po rozumu § 1008 obč. zák. K opatrnosti této byl pro žalovanou podnět zejména proto, že spolek nezastupoval žalobkyni při vyrovnání. Ztroskotat proto pokus žalované, prokázati, že jde na její straně o omluvitelné nedopatření ve smyslu plenárního rozhodnutí nejvyššího soudu. Za tohoto stavu věci jest schváliti i názor odvolacího soudu, že nebylo žalovanou ani plněno vyrovnání plně po rozumu § 57 vyr. řádu, ježto nesejde na tom, co zaplatila spolku na ochranu věřitelů a přijde v úvahu jen to, co obdržela žalobkyně. Žádost žalobkyně nepřičí se ani dobrým mravům a zásadě cti a víry, neboť žalobkyně domáhá se jen toho, k čemu jí dává právo zákon (§ 57 vyr. řádu).

Čís. 11096.

Dědici přihlásivši se ze závěti jsou oprávněni k rekursu proti usnesení soudu, jímž bylo rozhodnuto, že dědic ze zákona má vystoupiti proti nim žalobou.

Nejde o rozpor mezi přihláškami dědiců (§§ 125, 126 nesp. řiz.), opírala-li o zákonnou posloupnost přihlášku rozloučená manželka zůstavitelova.

(Rozh. ze dne 19. října 1931, R I 579/31.)

K pozůstalosti po Adolfu B-ovi přihlásili se dědici ze závěti a rozloučená manželka zůstavitelova ze zákona. **P o z ů s t a l o s t n í s o u d** přijal usnesením ze dne 8. března 1931 obojí přihlášku na soud a usnesením ze dne 28. března 1931 poukázal rozloučenou manželku zůstavitelovu na pořad práva. Proti usnesení pozůstalostního soudu ze dne 28. března 1931 podali rekurs dědici ze zákona. **R e k u r s n í s o u d** napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud změnil napadené usnesení v ten rozum, že zrušil usnesení prvního soudu a přikázal mu, by pokračoval v projednání pozůstalosti bez ohledu na domnělý rozpor mezi dědickými přihláškami.

Důvody:

Stěžovatelé napadali usnesení prvního soudu ze dne 28. března 1931, v němž bylo podle §§ 125, 126 nesp. říz. jen rozhodnuto, že Anna B-ová má vystoupiti proti nim jako žalobkyně, nikoliv jeho usnesení ze dne 8. března 1931, v němž byly přijaty na soud přihlášky dědiců ze závěti a Anny B-ové ze zákona. Nebylo proto toto usnesení předmětem stížnosti a důsledkem toho netýkalo se ani nyní napadené rozhodnutí druhé stolice přijetí přihlášek. Vzhledem k tomu není třeba řešiti otázku, zda stěžovatelům jako spoludědicům proti tomu příslušelo právo ke stížnosti. Předmětem přezkoumávání jest jen opatření prvního soudu v usnesení ze dne 28. března 1931. Podle § 9 nesp. říz. může ten, kdo se cítí stížen opatřením první stolice, podati stížnost. Oním opatřením jsou přihlášení dědici ze závěti dotčeni na svém právu, by pozůstalostní řízení, na jehož základě bude jim pozůstalostní jmění odevzdáno, nebylo zbytečně protahováno. Tím, že pozůstalostní soud až do pravoplatného vyřízení sporu, který má zahájiti Anna B-ová, posečká s projednáním pozůstalosti, utrpěli by stěžovatelé na tomto svém právu újmu, a nelze jim upříti oprávnění ke stížnosti. Stížnost jest opodstatněna. Řízení podle §§ 125, 126 nesp. říz. může býti zahájeno a rozhodnutí v něm vydáno jen, je-li rozpor mezi přihláškami dědiců. Anna B-ová však dědičkou není. Neboť nárok svůj opírala o zákonnou posloupnost. Jí se však nemůže dovolávat, ano její manželství se zůstavitelem podle jejího vlastního udání bylo rozloučeno (§ 1266 obč. zák., rozh. čís. 831 sb. n. s.). Nebylo tu tedy předpokladů podle zákona k onomu opatření a porušen byl zřejmě i usnesením prvního soudu i potvrzujícím je usnesením rekursního soudu zákon v ustanovení §§ 125, 126 nesp. říz. Byl proto dovolací rekurs podle § 16 nesp. říz. přípustný a bylo uznati tak, jak se stalo.

Čís. 11097.

K odůvodnění příslušnosti podle §§ 89, 93, druhý odstavec, j. n. proti všem směnečníkům stačí bydliště uvedené u prvního směnečníka, nebylo-li na směnce udáno zvláštní platební místo.

(Rozh. ze dne 19. října 1931, R I 723/31.)

Směnečný platební příkaz proti Josefu K-ovi, Vojtěchu K-ovi a Jindřichu R-ovi vydal okresní soud v Č. na základě směnky, v jejíž adrese byl nejprve uveden Josef K. bytem v Č. Proti směnečnému platebnímu příkazu podal Vojtěch K. námítky, v nichž uplatňoval mimo jiné místní nepřislusnost okresního soudu v Č., z důvodu, že má bydliště v M., takže jeho obecným sudištěm jest okresní soud v K., že v žalobě není uvedeno,